20.06.2013 г. / 12:05:04

Вяра

03.07 по еретическия, †20 юни по православния календар - Св. свещеномъченик Методий, епископ Патарски. Св. Левкий Изповедник. Св. мъченици Аристоклий, Димитриан и Атанасий. Пренасяне на мощите на св. мъченици Инна, Пинна и Римма

Свети свещеномъченик Методий, епископ Патарски († 312 г.)

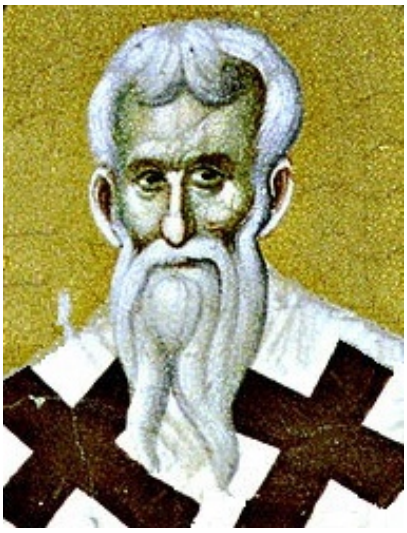

Божият угодник Методий, който се отдал на служба на Господа от ранни години, бил честен съсъд, приел в себе си Светия Дух. Затова, по Божествен избор, той се сподобил с епископско достойнство, като станал архипастир на словесните овце в град Патара, Ликийска област. Свети Методий ръководел своето словесно паство с богоугодно старание, като го направлявал към съвършенство с кротки поучения. В дните на епископството на свети Методий възникнала Оригеновата ерес, която прелъстила мнозина. Виждайки нейното разрастване, свети Методий - този истински пастир - изгарял с изобличенията си ереста като с огън. Със своето изпълнено с мъдрост и Божествена благодат учение той изтребил надвисналата над верните еретическа мъгла. Неговите боговдъхновени наставления осияли вселената подобно на мълнии и като звук на разумна тръба по цялата вселена се разнесъл звукът на неговите поучения.

Затова невидимият враг не бил в състояние да понесе

ревността, с която бил въодушевен свети Методий в своите велики трудове, подети заради благочестието и Христовата Църква. Той въоръжил срещу светия епископ своите видими слуги - езичниците, които се покланяли на идолите. По неговите внушения езичниците решили да предадат на мъчителна смърт Божия служител, който се бил обрекъл още преди страданията на “живоносно умъртвяване”. Те хванали Христовия светител и отсекли честната му глава с меч. И преминал свети Методий в по-добрия живот. Като жива жертва се принесъл този, който в началото служил на Агнеца Божий, а после сам бил заклан като агнец. Така се увенчал с двоен венец добрият подвижник на благочестието, който се борил с ересите и изповядвал Христа пред езичниците без страх, даже до проливане на кръв и мъченическа смърт, която последвала при царуването на Аврелиан.

Тропарь священномученика Мефодия

глас 1

Кровь твоя, мудре, тайно вопиет от земли,/ якоже Авелева к Богу,/ богомудре святителю Мефодие,/ ясно проповедавый Божие вочеловечение. / Темже и посрамил еси Оригенову лесть,/ и преставился еси в Небесный чертог. / Моли Христа Бога,// да спасет души наша.

(Твоята кръв, мъдри, зове тайно от земята към Бога, като кръвта на Авел, богомъдри светителю Методие, ясно проповядвал Божието въплътяване; така си посрамил Оригеновата ерес и си се преставил в Небесния чертог. Моли Христа Бога да спаси душите ни.)

Кондак священномученика Мефодия

глас 4

Священнотаинник Святыя Троицы,/ и яже паче ума

повелений Божественных проповедник,/ и православным утверждение был еси, Мефодие,/ злославныя обличил еси смыслы,/ правоверия ради кровию твоею священномученик явлься,/ и Христу со Ангелы предстоя,// моли спастися нам.

(Свещенотаинник на Света Троица, проповедник на превишаващите ума Божествени повеления и утвърждение на православните си бил, Методие; изобличил си злославните умувания и с кръвта си си се явил свещеномъченик заради правоверието: предстоейки с ангелите пред Христа, моли се да се спасим.)

Житие на светия наш отец Левкий Изповедник (V в.)

През езическите времена, когато римските царе идолопоклонници владеели Истока и Запада, в Александрия живеел един благороден мъж, на име Евдикий. Той не бил научен на книжните науки, но бил надарен с мъдростта на духовното знание. Украсен с добри дела, Евдикий прекарвал живота си в страх Господен и любов, като съединявал щедрата милостиня с подвига на поста и молитвата. Имал единствен син, за когото ни предстои да говорим, и който бил наречен от родителите си Евтропий, а впоследствие преименуван от Бога на Левкий.

Когато момчето било на десет години, неговата майка Ефросиния, починала. Тогава Евдикий взел сина си и отишъл с него в манастира на блажения Ермий, който се намирал в пределите на Александрия и се управлявал от блажения игумен Никита. Тук Евдикий бил постриган за монах, а сина си дал на книжовно обучение. Евтропий бил с остър ум, усвоявал всичко бързо и без особени усилия и с Божията помощ толкова успял в учението, че надминал мнозина. При това той бил

кротък, изпълнен със смирение и послушание. Той служел с усърдие на всички, които живеели в манастира, и всички го обичали - едни заради добрия нрав и послушанието, други - заради неговата начетеност и знания, които му били дарувани от Светия Дух. Блаженият игумен Никита се преставил в Господа, когато Евтропий бил на седемнадесет години. Братята, без да се смущават от младостта му - като се посъветвали помежду си, - помолили юношата, който дори още не бил постриган за монах, да им стане игумен, но той упорито отказвал. Освен това и баща му Евдикий, го увещавал, и не му разрешавал в толкова ранна възраст да поема върху себе си бреме, което той още не бил свикнал да носи. Той съветвал Евтропий да отказва, като твърди, че е недостоен да бъде началник, тъй като е юноша, който сам се нуждае от ръководство. Така манастирът на Ермий бил без игумен седем години, защото братята не искали на никой друг да се доверят да им бъде началник. Затова, въпреки цялото нежелание на блажения Евтропий, и независимо от това, че той не бил постриган, братята, ръководени от примера на неговия добродетелен живот, все пак го считали помежду си за игумен. Когато Евтропий навършил двадесет и пет години, братята се събрали и му казали:

- Защо ти пренебрегваш и нашата нужда, и нашите молби? Защо не искаш да ни бъдеш началник? Ето вече изминаха седем години, откакто ние - след кончината на нашия блажен отец Никита - нямаме игумен и всеки живее според своята воля. Внимавай, да не би да трябва да отговаряш за нашата гибел, ако някой вълк влезе в обителта и похити Божието стадо. Ние не искаме никой друг освен тебе да имаме за свой отец, защото виждаме твоя свят живот, знаем за твоето добронравие и дадената ти от Бога премъдрост.

Блаженият Евтропий отговорил на братята така:

- Защо, честни отци и братя, ме молите неотстъпно за това, което аз съвсем не съм в състояние да изпълня? Аз не съм постриган за монах и нямам никакъв църковен чин. Как мога да ви бъда отец, като в същото време нямам власт да ви поучавам в Божия храм? Как мога да увещавам най-възрастните от вас, след като самият съм млад?

Тогава те започнали да го увещават да приеме пострижение и свещенство, но той в никакъв случай не искал да изпълни желанията им. Наистина, в душата си Евтропий се стремял към монашеския чин, но се опасявал да го приеме поради страх, че братята тогава насила ще го заставят да стане игумен. Така, въпреки че оставал непостриган, той бил пример за истински монах.

По това време в Рим управлявал езичникът Комод. Той изпратил в Александрия като епарх Филип, чиято дъщеря Евгения, след обръщането си към християнството, водела подвижнически живот в мъжки образ, и завършила своя път с мъченическа смърт. Филип, въпреки че поначало бил милостив към християните, по силата на царската заповед накарал да напуснат града християните, светителите, свещениците и монасите, като им разрешил свободно да се заселват в предградието, а също да строят там манастири и църкви. По това време християнски епископ в окръга бил свети Елий, който пребивавал в град Елиопол, недалеч от Александрия. В предградието на Александрия споменатият епископ създал манастир, който се ръководел от преподобния Теодор. Освен манастира в същата местност се намирала известната в окръга църква на името на Пречистата Богородица и Приснодева Мария. По време на нейните празници там се стичали християни не само от Александрия, но и от околните градове и страни. Затова, когато се приближавал празникът на Успение на Пресвета Дева Мария, мнозина се отправили към Нейната църква. Блаженият

Евдикий, като излязъл от манастира на Ермий, също отишъл на празника заедно със сина си Евтропий. Случило се, че в същия ден и на същото празненство отишъл заедно с клира и много народ от Елиопол и светият епископ Елий. Евдикий и Евтропий се присъединили към тълпата, която вървяла след епископа. Епископът имал намерение отначало да посети създадения от него манастир, който бил управляван от игумена Теодор, за да отдъхне там до настъпването на празника. Когато той се приближавал към манастира, на пътя срещнал дъщерята на епарха блажената Евгения, която вървяла облечена в мъжки дрехи, съпровождана от двама евнуси. Като видяла епископа обкръжен от народ, тя се смесила с тълпата с цел да разпита някого за епископа и заговорила за него с блажения Евтропий. Той подробно ѝ разказал всичко за Божия архиерей, както се вижда от житието на блажената Евгения, и след това я довел при епископа, на когото Евтропий бил известен заради чистия си живот и ученост.

Когато блаженият Евдикий почивал в манастира, устроен от епископа, през нощта имал в съновидение божествено откровение за това, че той скоро ще умре, а синът му ще бъде епископ, който ще унищожи идолите във Врунтисиопол Италиийски, като просвети тази страна чрез свето кръщение. При това той чул глас, който се обръщал към него:

“Евдикий, Евдикий, верни рабе на Господа! Отсега името ти да бъде не Евдикий, а Евдиклий, тоест кротък утешител. Името на сина ти да бъде не Евтропий, а Левкий, тоест “дойде върху му Дух Господен.”

Като се пробудил, Евдиклий веднага извикал сина си и му разказал за видението, което му открило Божията воля:

“Ето, сине мой, приближава се времето на моето отшествие. Не се оставяй да бъдеш прелъстен от суетния свят. Господ ми

откри за теб, че ще бъдеш удостоен с епископско служение, защото Господ иска чрез тебе да очисти от идолски капища Врунтисиопол. И нека името ти повече да не бъде Евтропий, но Левкий. Така те преименува Господ, както и мен вместо Евдикий - Евдиклий.”

Като чул това Левкий - който е и Евтропий, - се простря кръстообразно на земята, поклонил се на Бога и възнесъл към Него благодарствена молитва:

- Благословен си Ти, Боже на нашите отци, на Авраама, Исаака и Иакова, защото ти не оставяш без внимание тези, които се надяват на Тебе, и не отнемаш милосърдието Си от Твоите бедни раби и милваш мене недостойния. Затова аз Те прославям и възвеличавам Тебе, Господа на небето и земята, защото Ти си Владика, който е възлюбил човека. Слава на Тебе в безкрайните векове.

По време на молитвата на светеца от небето над църквата се чул глас:

- Левкий, Левкий! Светъл по душа и чист по сърце, името ти е написано на небето и паметта ти не ще бъде изтрита от книгата на живота.

Този глас чули светият епископ Елий и някои от братята, които прекарвали нощта без сън, в молитва. Но никой не можел да разбере към кого именно е бил обърнат.

С настъпването на утрото при епископа дошли братята от манастира на Ермий и казали:

- Знай, Владико, че ние повече от седем години сме без игумен, и всеки от нас живее както иска. Не веднъж молихме честния Евтропий да ни стане началник. Той израсна в нашия манастир и неговият живот по святост превъзхожда живота на всеки от нас. Никой не може да се сравни с него в трудовете

на послушанието. Той винаги пребъдва в пост и молитва, четене и писане на книги. С една дума, ние го виждаме да се подвизава във всички добри дела. Затова ние искахме да ни бъде отец, за да следваме неговите стъпки. Той не се съгласява, като пренебрегва нашата молба. Молим те, Владико, постави ни го за игумен, макар и против волята му.

- Аз също - отговорил епископът - мислех за това, което ми казвате. Впрочем, почакайте малко, аз ще се опитам да го убедя да се покори на нашата воля.

След това епископът се отправил в църквата, тъй като настъпило време за светата литургия. Той наредил на архидякона, като застане на амвона, да се обърне към народа:

- Кой от присъстващите тук носи името Левкий?

Никой от народа не се отзовал на този зов, защото там нямало човек, който да носи това име. Когато архидяконът извикал към народа два и три пъти, Левкий, като видял, че сред народа няма друг с това име, се обадил и казал:

- Аз съм грешният Левкий!

Всички се удивили, като го видели, и казвали с недоумение:

- Ти си Евтропий, синът на Евдикий!

Левкий отговорил на това:

- Попитайте моя баща, той ще ви разкаже по-добре от мен за моето име.

Тогава извели в средата блажения Евдиклий, честния деветдесет и седем-годишен старец и го попитали:

- Какво е всъщност името на твоя син?

Той, като видял Божието желание да бъде открита тайната

за него и сина му, разказал подробно цялото си видение и за това, как два пъти Божият глас - насън и наяве - нарекъл сина му Левкий. Всички, които го слушали, с радост благодарили на Бога, и като се приближавали към свети Левкий, го приветствали с голямо уважение. След това епископът започнал го да увещава да приеме игуменския сан заедно със свещенството. Той отказвал, а народът възклицавал:

- Левкий е достоен не само да бъде презвитер и игумен, но даже и епископ!

И независимо от нежеланието му той бил ръкоположен и поставен за игумен. След това всички светло отслужили празника на Успението на Пресвета Богородица в Нейната църква.

Като приел управлението на обителта, Левкий усилил своите подвизи и вършел чудеса чрез обитаващата в него благодат на Светия Дух. Веднъж довели при него бесноват етиопец, вече оглашен за свето кръщение. Като видял неговите мъчения, свети Левкий казал на беса:

- Престани, дяволски дух, да мъчиш човека!

Бесът, като затреперил, започнал да стене с ридание:

- Ако изляза от него, къде да отида? - Нямам по-добър дом от този.

- Нечист дух - повторил своята заповед свети Левкий, - остави Божието създание и не се осмелявай повече да влизаш в него. Излез от този, когото човеконенавистно си мъчил, като си го свързал с веригите на твоята тъмна сила. Влез в тези хора, които не вярват в нашия Господ Иисус Христос и не се покланят на Неговия животворящ кръст.

Със страшен крясък бесът излязъл от устата на човека във

вид на черна птица, като извикал:

- Какво общо имаш с мене рабе Божий Левкий, защо ме гониш от жилището, което съм си избрал? Аз не исках да влизам в човек с бяло лице, с нормален вид, но влязох в етиопец с черно, неприятно за очите лице и цвят на кожата, и се надявах, че от такова жилище никой не ще ме изгони.

Като прогонил дявола с кръстния знак, свети Левкий вдигнал човека от земята здрав и го кръстил. Дяволът се отдалечил в Египет, където приел образа на змия с грамадни размери. Той пълзял по улиците на един град и с необикновена ярост умъртвявал езичниците и иудеите, които срещал - мъже, жени и деца. Не щадил и животните. Левкий, като провидял духом тази човекоубийствена злоба на дявола, веднага се отправил в Египет. Като почувствал приближаването на светеца, дяволът се хвърлил в морето, като оставил след себе си множество трупове по улиците. Като влязъл в града и видял множеството хора, които оплаквали своите мъртъвци, свети Левкий питал:

- Каква е причината за този плач?

Тогава му разказали, че в града изведнъж се е появила змия, която е умъртвила мнозина, и точно преди идването му се хвърлила в морето и се скрила там. Свети Левкий заповядал да донесат вода, осветил я, и започнал с нея да ръси мъртвите, като им казвал:

- Станете в името на Господ Саваот, вие, държани не от връзките на смъртта, но само повредени от дяволската отрова, макар и да не сте в състояние сами да се избавите от действието на змията, която е по-силна от вас поради вашето нечестие и сърдечна слепота. Станете със силата на моя Бог и въздайте слава на Този, Който ви е създал.

Като изричал тези думи, свети Левкий докосвал с жезъла си труповете. И в същия миг, те - сякаш събудени, ставали и като докосвали нозете на светеца, казвали:

- Бог, на Когото подобава да се покланяме, не е никой освен Този Отец, Син и Свети Дух, Който ти, Божият раб и наш отец проповядваш.

Всички, които били възкресени, повярвали в Христа. Заедно с тях се обърнали в християнството още три хиляди мъже. Всички те се кръстили с жените и децата си, като прославяли нашия Господ Иисус Христос, който извършил толкова дивни чудеса чрез Своя угодник Левкий.

След няколко години александрийският епарх Филип повярвал в Христа с целия си дом, подбуждан към това от примера на своята света дъщеря Евгения. След като минало известно време той оставил началническия пост и станал християнски епископ. След страдалческия край на епископ Филип за негов приемник единодушно бил избран Левкий. През това време в Александрия след Филип отначало бил епарх Терентий, а после Сатурнин. Като враг на християнството, Сатурнин обмислял със съветниците си - идолопоклонници, как да повдигне в Александрия гонение срещу християните, като предварително убият техния епископ Левкий. Сатурнин виждал, че той обръща мнозина от езичество в християнство и затова започнал да търси удобно време, за да изпълни замисъла си. Верните от жителите на Александрия, като разбрали за това, се съвещавали помежду си как да убият епарха. Тогава Левкий извикал при себе си всички християни и започнал да ги убеждава да се откажат от своя метежен замисъл и им казал за това, че Бог му се е явил:

- Знайте, възлюбени, че моя Господ благоволи да ми се яви във видение и заповяда ви поставя друг епископ, за да мога аз да отида във Врунтисиопол, защото този град се нуждае от

християнско просвещение.

Като чули това, християните с ридание започнали да падат на колене в нозете на епископа и да казват:

- Свети отче! Не ни оставяй сираци, не се разделяй с тези, които си придобил за Бога, не ни оставяй до своя край.

- Вие всички знаете - възразил свети Левкий, - че още в дните на моята младост Господ благоволи да открие на моя баща Евдиклий, че аз, недостойният, ще приема този светителски сан и ще отида в идолопоклонническия град, сред народ, който не познава Бога. Така е угодно на нашия Владика, да присъедини чрез мен, недостойния Свой раб, тези хора към светата си Църква. Именно затова Господ ми заповяда да ви поставя друг отец, а аз отивам на указаното ми още отпреди дело. За епарха Сатурнин знайте, че неговият нечестив замисъл да гони християните не ще се изпълни, защото дните на неговия живот са съкратени и неговата погибел е близка. След моето отпътуване домът му ще се разруши и заедно с всички негови домашни ще го погребе под развалините.

Като казал това и утешил плачещите християни, той избрал мъж, достоен за светителския престол. Така вместо свети Левкий бил поставен друг епископ. Свети Левкий взел със себе си двама от своите дякони - Евсевий и Дионисий и петима ученици и се отправил към пристанището. Всички християни - пет хиляди на брой, без да се броят жените и децата, с плач и ридание изпращали своя епископ.

- Защо - възкликвали те - ни оставяш, отче, и не съжаляваш децата си?

Като се обърнал назад и видял плачещите, свети Левкий сам се смутил духом, просълзил се, и като издигнал ръце към

небето, казал:

- Господи, Боже мой Иисусе Христе, ако е Твоята воля, не ме разделяй от тези твои люде, на служение на които Ти си ме поставил!

Още щом свършил тази молитва, от небето се чул глас, чут от всички християни:

- Левкий! Не пренебрегвай повеленията на Господа, но се качи в кораба и се отправяй с мир където ти е повелено.

- Вие чувате - обърнал се свети Левкий към тези, които го изпращали, - братя, волята Господня! Знайте, че не по свое желание аз се разделям с вас.

Като се простил с всички, той влязъл в кораба и отпътувал. В Александрия, съгласно пророчеството на светеца, внезапно се разрушил домът на епарха и умъртвил заедно с него и всички, които се намирали вътре.

След петнадесет дни корабът доплувал до Адрианопол, не Тракийския, а този, който се намира в древния Египет. Тук свети Левкий прекарал известно време и приел при себе си двама презвитери Леон и Савин. Като намерил друг кораб, той се качил на него, платил уговореното и доплувал до Гидрунт, където се прехвърлил на Далматийски кораб, с който стигнал до Врунтисиополската област. Като слязъл от кораба, Левкий се отправил към града с клира си. На пътя ги срещнал трибунът[4] Армалеон с воини. Левкий попитал един от тях :

- Кой е началник на този град?

- Нима вие не сте чували - отговорил воинът - за великия Антиох, господаря на тази страна?

- Каква вяра изповядва твоят господар Антиох? - отново попитал епископът.

Като чул този въпрос, трибунът и воините със смях казали:

- Нима има някаква друга вяра и някакъв друг бог, освен слънцето и луната, които осветяват вселената? Не чуват ли ушите на всички гласовете им, които гърмят в облаците? Кое е по-бързо от мълнията, която произлиза от слънцето? Кое е по-светло от луната, която предвъзвещава със своите видоизменения за настъпващите промени във времето?

- Бедните невежи! - казал с въздишка свети Левкий. - До вас още не е достигнало божественото просвещение и затова вие не знаете, че слънцето и луната са Божии създания и се покоряват на повеленията на Господа, като извършват своето непрекъснато движение. И не трябва да бъдат наричани богове. В тях няма нищо божествено. Те дори не могат да стоят на едно място, но постоянно се движат, изгряват и залязват, скривани биват ту от облаци, ту от нощната тъмнина и ту се виждат, ту се скриват от очите. И тяхната светлина е толкова различна от вечносъществуващата Светлина, Бога, Когото ние почитаме, колкото създанието е различно от Създателя. Нашият Бог, Който е създал слънцето, луната, небето и земята с всичко, което ги изпълва, е истинската Светлина, която просвещава нас, вярващите в Него. Той е сътворил сиянието на слънцето и луната и им е заповядал да служат на хората, които населяват поднебесната шир. Слънцето - да свети през деня, а луната - през нощта. И ако вие позовахте невидимата Светлина - нашия Бог, то никога не бихте се прекланяли пред видимите светила.

- Каква е тази светлина, попитал трибунът Армалеон, за която ти говориш, че е невидима за нашите очи?

- Христос, Божият син - пояснил свети Левкий, - роден от Дева Мария и от Светия Дух.

И им разказал всичко за Христа - как той се родил, как

живял сред хората, как пострадал по Своя воля, умрял, а на третия ден възкръснал, възнесъл се на небето, седнал отдясно на Бога Отца, и как Той ще дойде да съди целия свят, за да въздаде на всеки според делата. С умиление слушали воините поучението на светителя и като повярвали в неговите слова, като в истина, те паднали пред него на земята и казали:

- Молим те, отче, направи ни участници във вечния живот!

След като ги огласил, той ги кръстил. Числото на новообърнатите било шестдесет и седем мъже. Съпровождан от тях и клира, Левкий влязъл в града. Така било положено началото на просвещението на Врунтисиопол със светлината на Христовото учение.

Княз Антиох, като узнал, че трибунът Армалеон повярвал в Христа заедно със своите воини, го извикал при себе си и го попитал:

- Истина ли е това, което чувам за теб, Армалеоне? Че ти и подчинените ти воини сте станали християни?

Армалеон мълчал.Тогава Антиох с гняв казал:

- Защо не ми отговаряш?

- Нима на теб - попитал трибунът - ти е нужно да ми се гневиш затова, че сега съм християнин?

- Аз те питам - възразил Антиох - без всякакъв гняв: кажи ни, кой те научи на християнската вяра? Ние всички те познавахме като човек мъдър в нашите учения, който досега отхвърляше християнството, и сега се удивляваме по какъв начин си се превърнал в християнин?

- Досега - отговорил Армалеон - аз бях сляп и блуждаех в смъртната сянка, и сега, просветен от Божията благодат, прозрях и пребъдвам в надежда за вечен живот.

- Какъв е този вечен живот, за който ти говориш? - попитал Антиох.

- Ако искаш, можеш да го познаеш - предложил трибунът.

- Ако действително ти ни го покажеш - разсъждавал Антиох, - разбира се, искам да видя и разбера. Впрочем, аз не мисля, че има друг живот освен сегашния и не вярвам, че съществува друга светлина и Бог, освен слънцето и луната.

- Слънцето и луната - казал Армалеон - не са богове, но Божии създания, утвърдени на небето от Господа, не за да привличат някой да им служи, но затова - те да служат, като осветяват земята на разумното създание, човека, който живее на земята.

Антиох с удивление изслушал тези думи на трибуна и го попитал:

- Кой те научи на такава мъдрост?

- Мен ме просвети - казал той - един александриец, на име Левкий, който дойде тук неотдавна.

В това време свети Левкий бил извън града на мястото за зрелища срещу западните врати на Врунтисиопол. Тук той учел народа на Христовата вяра, и кръщавал пристъпващите към Господа Иисуса. Антиох изпратил за Левкий, като го молел с чест да отиде при него. Като видял Божия архиерей, той му казал:

- Ако искаш да повярваме в Бога, когото ти проповядваш, то помоли Го да изпрати на нашата земя дъжд, защото вече две години нямаме. От бездъждието земята ни изсъхна и загуби предишното си плодородие, заради което народът е в бедност и нужда.

Светителят Левкий извикал клира си и всички

новопокръстени християни, направил обща усърдна молитва към Господа Бога и веднага небето се покрило с облаци, от които се излял обилен дъжд, който напоил цялата земя на тази страна. Тогава в Христа повярвал целият град, начело с Антиох, така че се кръстили двадесет и седем хиляди човека и всички славили Христа, нашия Бог. Построили в средата на града църква на името на Пресвета Богородица и Приснодева Мария. Друг храм, на името на свети Иоан Кръстител, поставили на мястото, където бил кръстен народът. Така бил просветен със светлината на светата вяра Врунтисиопол.

Като учел и утвърждавал новопросветените, свети Левкий се разболял тежко и по Божие откровение узнал, че е смъртно болен. Извикал при себе си Антиох и му завещал да го погребе на мястото, където спрял корабът. После той издигнал ръце, помолил се за своето паство, дал им последно благословение и прощален поздрав с пожелание за мир. След това се преставил в Господа, и бил оплакван от целия град. Като взел честното тяло на светеца, Антиох го пренесъл с подобаващи почести на мястото, където, пристигайки от Александрия, светецът слязъл от кораба на земята. Антиох построил църква на името на свети Левкий и положил в нея честните мощи на Божия угодник. На неговия гроб ставали много чудеса за слава на Отца и Сина, и Светия Дух - Бога, прославян в Троица, на Когото от цялото творение да бъде хвала, благодарение и поклонение навеки. Амин.

Свети мъченици Аристоклий, Димитриан и Атанасий

(† ок. 306 г.)

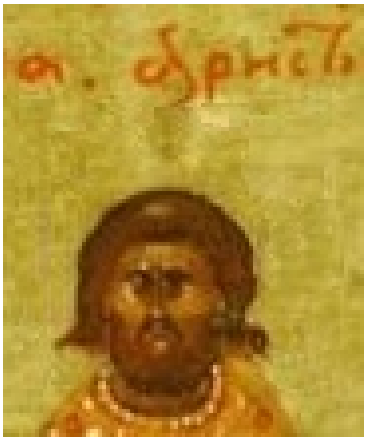

Светият мъченик Аристоклий - роден в Кипър, в град Тамас - бил презвитер. В дните на цар Максимиан, когато срещу християните било повдигнато голямо гонение, Аристоклий се отдалечил в пустинята, където се криел в една планинска пещера. Веднъж по време на молитва го осияла светлина, по-силна от слънцето, и от небето се чул глас, който му заповядал да отиде в Саламинската митрополия, която е на остров Кипър, и там да приеме мъченически подвиг за изповядване на Христовото име. Укрепен от явяването на светлината и Божествения глас, той веднага, без да се бои, отишъл където му било повелено. По пътя, който минавал през гората, отишъл в храма на свети апостол Варнава и там намерил дякон Димитриан и четеца Атанасий, които го посрещнали с любов. По време на беседата свети Аристоклий им открил причината за своето пътуване в град Саламин и им разказал за своето видение.

След този разказ у Димитриан и Атанасий се появило непреодолимо желание да отидат заедно с Аристоклий, за да умрат за Христа. Когато те стигнали град Саламин, застанали на издигнато място и пред очите на всички започнали със силен глас да проповядват за Иисуса Христа и да Го прославят, а езическите богове - безчувствени идоли - да хулят. Езичниците веднага хванали проповедниците и ги дали на съд пред управителя - за разпит. Последният, като узнал, че са християни и като видял тяхната непоколебима преданост на светата вяра, заповядал презвитерът Аристоклий да бъде посечен с меч. Свети Димитриан и Атанасий след много мъчения заповядал да бъдат изгорени, но след като светите мъже оставали живи и невредими в огъня, управителят осъдил и тях на посичане с меч. Така завършили своя подвиг светите страдалци и се украсили с мъченически венец.

Пренасяне на мощите на светите мъченици Инна, Пинна и Римма (I-II в.)

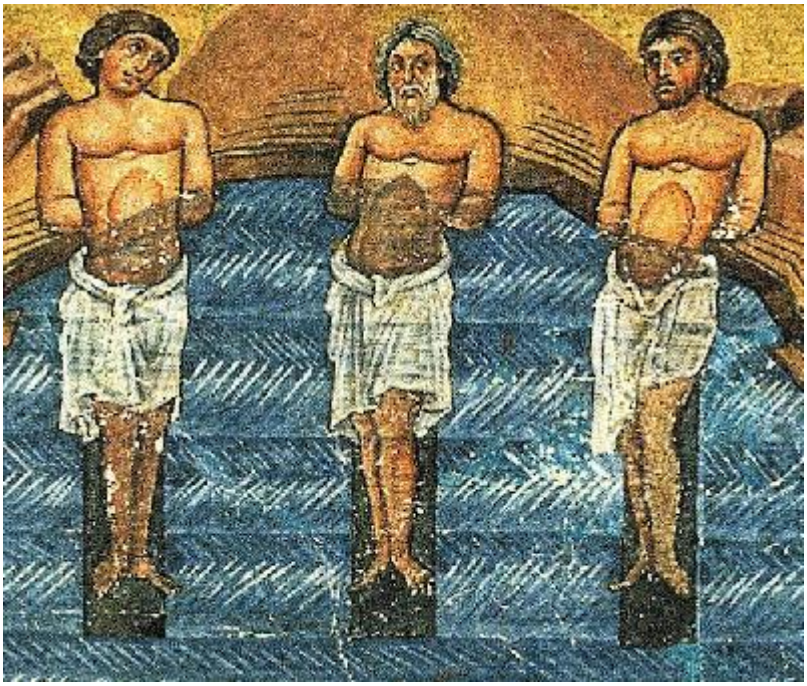

Светите мъченици произхождали от северните страни, от варварската земя. Те били ученици на апостол Андрей и обърнали много варвари от почитането на идолите към вярата в Христа. За това те били хванати и предадени на управителя, който искал да ги прелъсти с различни съблазни и лъжливи обещания, но те не се съгласили на предложените им почести и заради своята твърдост във вярата в Христа били безпощадно бити. Тъй като в това време била сурова зима и реките замръзнали дотолкова, че можело да се преминава през тях по леда, в средата на реката поставили дървета и привързали към тях светите мъченици.

Когато под тежестта на дърветата ледът започнал да се огъва, водата стигнала до шиите им, и така те предали светите си души на Господа. Някои християни погребали телата им, но после епископът ги извадил от гроба, и като ги взел на плещите си, ги положил в своята църква. Седем години след мъченическата си смърт мъчениците се явили на този епископ и му заповядали да пренесе мощите им на мястото, наречено Аликс, в сухото пристанище.

Тропарь мученикам Инне, Пинне и Римме Новодунским

глас 2

Я́коже Первозва́ннаго ученицы́/ первозва́ннии яви́стеся от слове́н,/ и бра́тию ва́шу/ све́том И́стины просвеща́юще,/ от безбо́жнаго свире́паго кня́зя/ лю́тую кончи́ну прия́ли есте́,/ мра́зом окова́ннии и ледом удавле́ннии,/ на Дуна́е реце́ в Ски́фстей стране́. / Но я́ко ду́ши за дру́ги поло́жшии,/ святи́и И́нно, Пи́нно и Ри́ммо,/ и о на́с всемо́щныя моли́твы приноси́те,/ вся́ язы́ки слове́нския/ па́ки ко Христу́ обраща́юще.

(Перевод: Как ученики Первозванного вы были первозванными из славян и братию вашу просвещая светом Истины, приняли жестокую смерть от безбожного свирепого князя, окованные морозом и задавленные льдом, на реке Дунай в Скифской стране. Но как жизни свои за друзей положившие (Ин.15:13), святые Инна, Пинна и Римма, и о нас всесильные молитвы приносите, все народы славянские снова ко Христу обращая.)

Кондак мученикам Инне, Пинне и Римме Новодунским

глас 2

Ве́лия ве́ры исправле́ния:/ ледом окова́нни, я́ко на воде́ упокое́ния,/ святи́и И́нна, Пи́нна и Ри́мма ра́довахуся,/ мучи́тель же несмы́сленно ряща́ся,/ плоды́ и́х винограда́ тща́ся погуби́ти,/ но оба́че доны́не от слове́нских язы́к/ святы́я гро́здия Христо́с прие́млет,/ и первому́ченик слове́нских венча́ет венцы́. / Сего́ ра́ди и мы́,/ взращенных ва́ми ве́рных отрача́та,/ благодари́м и мо́лим вы́, святи́и:/ испроси́те те́плыми моли́твами и на́м/ в Ду́се и́стины по Бо́зе ревнова́ти.

(Перевод: Великий подвиг веры: окованные льдом, как на воде отдохновения, святые Инна, Пинна и Римма радовались, мучитель же в неразумии безумствуя, плоды их винограда

пытался погубить, но однако и до сегодняшнего дня от славянских народов святые грозди Христос принимает, и первомучеников славянских венчает венцами. Потому и мы, дети выращенных вами верующих, благодарим и молим вас, святые. Испросите усердными молитвами, чтобы и нам в Духе истины ревновать по Богу.)

buditeli.info © 2017